

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

Zabij je, Eriku

Starý dobrý western

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

-

ZABIJ JE, ERIKU

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal **MAJOR SLIK**

(Pro čtenáře od patnácti let)

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-47-0 (epub)

978-80-87976-48-7 (mobi)

978-80-87976-49-4 (pdf)

UPOZORNĚNÍ

Autor upozorňuje čtenáře, kteří nečetli první dva příběhy o Erikovi, a to ‚Začalo to v Ascaloně‘ a ‚Naše oči se obracejí k tobě,‘ že se jím mohou zdát některé okamžiky v Erikově chování v tomto příběhu nepochopitelné, a jejich pravý význam bude zřejmý teprve po přečtení předchozích dvou knih.

ZABIJ JE, ERIKU

Podle vyprávění Chrise Murphyho a těch, kteří byli u toho

Byla to ta chvíle po západu slunce, kdy noc je ještě za dveřmi, ale prerie se již připravuje na její příchod. Kdy vítr – který se předtím volně proháněl po této mírně zvlněné planině, táhnoucí se téměř od řeky Pecos až k horám Blazar's Mill, ševalil v polovysoké trávě a naplňoval povětří neopakovatelnou vůní – z ničeho nic ustál. A v tichu, které zde zavládlo, bylo slyšet pouze sem tam zašustění nějakého hlodavce v trávě, spěchajícího do bezpečí své podzemní nory. A také kroky koně, nesoucího ve svém sedle jezdce.

Na první pohled bylo zřejmé, že jezdec má potíže a svého koně vůbec neovládá. Seděl v sedle celý schoulený a hlava mu v krátkých intervalech klesala až na krk koně, byť se ji hned snažil se zavřenýma očima zvedat. Jeho kůň pochopil, že dostal od svého velitele úplnou volnost k pohybu vpřed. A jelikož to byl výborný kůň, vycítil zároveň, že s jeho velitelem není vše v pořádku, a že je jeho povinností najít pro něho místo, kde mu jiní lidé pomohou. Instinktivně proto zamířil na západ, kde se v postupujícím šeru černaly obrysy hor. Po několika dalších minutách se zastavil, zastříhal ušima a jeho nozdry nasály pach, který měl ve svém mozku spojený s přítomností lidí. Ucítil kouř z ohně.

Když se kůň zastavil, probral se jezdec z mrákot a zdálo se, že i jeho smysly se na několik okamžiků upnuly k houstnoucí tmě v dálce. Potom poklepal koně po krku, něco mu zašeptal do ucha a kůň vyrazil rychlým cvalem vpřed. Jezdec se snažil s posledním zbytkem sil a tváří zkřivenou bolestí udržet v sedle vzpřímeně a kupodivu to vydržel až do doby, kdy oba uslyšeli štěkot psa. V teď již husté tmě bezměsíčné noci se kůň s jezdcem nakonec zastavil před černým obrysem stavení a bílá skvrna zuřivě štěkajícího psa se mihala kolem nich.

Ve dvou oknech stavení se za okenicemi objevilo světlo a po chvíli se pomalu otevřely dveře a ven vyšel muž s lucernou a s kabátem přehozeným přes noční košili. Za jeho zády vykukovala hlaveň pušky. Muž okřikl psa. „Kdo je tam?“ zavolal do tmy. „A co chcete?“

Jezdec vjel do kruhu světla z lucerny. „Pomozte mi, prosím,“ řekl tiše. „Jsem zraněný...“ a pomalu se sesunul ze sedla. Spadl by na zem, kdyby muž s lucernou nepřiskočil a nezachytil ho.

Kapitola 1.

Chlapec seděl na nízké stoličce vedle postele, na které ležel na břiše cizinec s přikrývkou až po holá ramena, a již hodnou chvíli ho pozoroval. Moc toho na něm nebylo vidět, pouze levá tvář na polštáři s lehce vystouplou lící kostí, širší nos a dlouhé černé vlasy, uvázané stužkou do ohonu. I tak bylo zřejmé, že je to indiánský míšenec.

Do pokoje vklouzl bílý, chundelatý psík a začal muži olizovat levou ruku, která mu visela vedle postele až k zemi. Cizinec otevřel oči a otočil tvář směrem k chlapci. Ten vzrušeně sevřel kus dřeva, neuměle vyřezaný do tvaru pušky, který měl položený na kolenou.

„Nestřílej, šerife,“ zamumlal cizinec. „Vzdávám se.“

„Mamí,“ zakřičel chlapec – „už se probudil!“

Přišla asi třicetiletá žena s hnědými vlasy ostríhanými nakrátko, v zástěře přes kostkované šaty s dlouhými rukávy a opatrně cizince obrátila a zvedla do sedu, když mu záda podložila polštářem. Tomu přikrývka sklouzla k pasu a byly vidět obvazy, kterými byl ovázaný přes prsa. Muž se zadíval ženě do očí.

„Probudil jste se akorát k obědu,“ řekla. „Spal jste skoro patnáct hodin. Tu ránu na zádech jsem vám vyčistila a zasypala desinfekčním práškem. Doufám, že nezačne hnisat, protože jiné léky na rány nemám a nejbližší doktor je odtud patnáct mil daleko. Co se vám stalo?“

„Můj kůň se najednou něčeho polekal, shodil mě a já spadl zády na pahýl ulomené větve. Bohužel se mi vryl zrovna do místa, na které si sám nedosáhnu a nemohl jsem si ho hned ošetřit. Jel jsem s tím celý den.“

„To jste musel zkusit jako pes.“

Cizinec si je oba mlčky prohlížel. „Já jsem Erik – a jak se jmenujete vy dva?“

„Laura Mosesová a tohle je můj syn Denis. Je mu jedenáct.“

„Skoro už dvanáct, mamí.“

„Matně si vzpomínám, že otevřít mi včera v noci přišel nějaký starší muž.“

„To je můj otec – Tom Olinger. Za chvíli přijde k obědu.“

„A kde to vlastně jsem?“

„Na našem malém ranči. Chováme tady pár desítek kusů dobytka a taktak nás to uživí. Jste pořád ještě v Novém Mexiku a pár mil odsud začínají Blazar's Mill. Mám vás nakrmit, Eriku, nebo se pokusíte vstát ke stolu?“

„Zvládnou to, ale nejdřív ještě pro mne musíte něco udělat, Lauro. Hej, Denisi, polož prosím tě tu ručnici, ze které jsem dost rozklepaný a dones mi moji sedlovou tašku.“

Když to Denis briskně udělal, Erik z tašky vytáhl malý keramický kelímek, převázaný koženým řemínkem. „Musím vás, Lauro, požádat, abyste mi ty obvazy zase sundala a do rány mi nejdřív vetřela trochu téhle masti. Rány se po ní hojí mnohem rychleji a nezanítí se.“

„Odkud ji máte?“

„Naučil mě ji připravovat jeden starý indián. Spolu s jinými věcmi.“

„Byl to váš příbuzný?“ zeptala se po chvíli, když Erik ležel zase na břiše a ona mu jemně dávala mast na ránu. Pochopil, koho myslí.

„Vlastně ano. Měl jsem s tím starcem společné předky – Mušajíty, Strážce kmene – já ale jejich krev zdědil po své matce.“

„Měl?“

„Už dávno je mrtvý, moje matka a otec také. Nemám už žádné příbuzné.“

„Já mám ještě dva bratry, Jeremyho a Mileye. Oba spolu hospodaří na ranči pár mil od nás.“ Pomohla mu zase se posadit a zručně ho znovu obvázála. „Matka nám zemřela před sedmi léty na tyfus,“ pokračovala – „spolu s mým mužem.“ Samotnou ji udivilo, že s tím neznámým mužem mluví i o věcech, na které se snažila zapomenout. Možná to bylo tím, že on sám začal hovořit o své rodině, možná to způsobil pohled jeho zvláštních očí, po kterém ji zaplavil pocit důvěry k tomuto cizinci, jako by se znali odjakživa.

Přinesla mu jeho kalhoty a košili, které si oblékl vsedě. Pomohla mu vstát z postele a všimla si, že mu po tváři přeběhla bolest. „Tohle ode mne nebyl dobrý nápad, Eriku, přeci jenom jste ještě slabý po takové ztrátě krve.“

„To bude v pořádku, Lauro.“ Stál vedle postele, rozhlížel se po malém, skromně zařízeném pokojíku a ona ho podpírala. Byl o hlavu větší, s vypracovanou postavou, a pes s vrtícím ocasem očichával jeho nohy.

„Vypadá to, že mě uložili do tvé postele, Denisi. Doufám, že mě za to neodpráskneš.“

Denis se usmál a jeho matka řekla: „Je to jediné místo v domě, kde máte soukromí, a kde se mi vás nejlíp ošetřuje. A Denisovi to až tak nevadí, spí teď zase se mnou v ložnici, kde spával až do svých deseti let.“

„Mrzí mě, že jsem vám způsobil tyhle nepříjemnosti. Ale na ty tři dny, kdy musím u vás zůstat, se můžu klidně ubytovat ve stodole.“